

Έξηβος Αγάπη

/ [Γενικά Θέματα](#)

Σ' αυτό το αριστουργηματικό κείμενο αγαπητοί μου αναγνώστες της «Αένας επ' Ανάστασης», κάνουμε ΣΤΟΠ. Εδώ μπαίνουμε σε άλλα μονοπάτια της λογοτεχνίας και των δοκιμίων. Μονοπάτια γραφής του μέλλοντος. Αισθαντικό, ερωτικό, πλούσιο σε γλωσσική δημιουργία, λιτός, κοφτερός και περιεκτικός λόγος. Δεν ξέρω, μου φαίνονται πτωχά αυτά που προσπαθώ να σας περιγράψω με λέξεις. Νομίζω αδικώ το δοκίμιο μα και το βίντεο που θα δείτε. Καλύτερα δείτε το και διαβάστε το, χωρίς τις ανούσιες δικές μου περιγραφές.

Ένα Αριστούργημα λογοτεχνίας και Βίντεο/Σκηνοθεσίας αγαπητοί μου αναγνώστες θα σας παρουσιάσω σήμερα!!! Κατάθεση ψυχής με την μοναδική πένα του αγαπημένου μας συγγραφέα Δημήτρη Λυκούδη, δεμένο με οπτική ποιότητα καλλιτεχνικής δημιουργίας του Σπύρου Βουγιουκλάκη. Ένα Κόσμημα στο αχανές διαδικτυακό οπτικοακουστικό υλικό του YouTube. Τα θερμά μου συγχαρητήρια στους δημιουργούς!!! Ανάλογα κείμενα με παρόμοια βιντεοπαρουσίαση δεν υπάρχουν...

Παρακαλώ απολαύστε το...

Έξηβος Αγάπη

Κείμενο: Δημήτρης π. Λυκούδης

Βίντεο/Σκηνοθεσία: Σπύρος Βουγιουκλάκης

**Δημητρίου Π. Λυκούδη Θεολόγου - Φιλολόγου,
ΜΑ.,ΜΑ. Θεολογίας, Υπ. Δρος Παν/μίου Αθηνών**

Πάντοτε έγραφα καλύτερα όταν σε έφερνα στη σκέψη μου. Όταν άφηνα τη σκέψη μου να με φέρει κοντά σου, μόνο τότε έγραφα, μόνο τότε είχε αξία η έξηβος* αγάπη μου. Μακριά από κάθε σεμνοτυφική κατήφεια και δνόφο*, μακριά από εσένα, η ατρέκεια* διαφορετική, ο άκρατος νους μου ακραιφνής ων, και όμως άδραστος* και λοίσθος, άμα δε και ακήλητος και έρημος και μόνος. Σαν τον ποιητή περιφέρομαι στο λαβύρινθο των συναισθημάτων μου, άραγε από πού αρχή να κάμνω, πώς να μεταυγάζω όσα άτρεστα μου υπενθυμίζουν γύρω μου πως υπάρχω, πως ακόμη μακριά σου και ζω!

«Κι ο ποιητής αργοπορεί κοιτάζοντας τις πέτρες κι αναρωτιέται, υπάρχουν άραγε ανάμεσα στις χαλασμένες τούτες τις γραμμές, τις ακμές, τα κοίλα και τις καμπύλες, υπάρχουν άραγε εδώ που συναντιέται το πέραςμα της βροχής, του αγέρα και της φθοράς, υπάρχουν, η κίνηση του προσώπου, το σχήμα της στοργής, εκείνων που λιγόστεψαν τόσο παράξενα μες στη ζωή μας, αυτών που απόμειναν σκιές κυμάτων και στοχασμοί με την απεραντοσύνη του πελάγου» [T.S. Eliot, Έρημη Χώρα].

Ωσαύτως αργοπορώ, ενθυμούμενος κάθε στιγμή της διαϋποκειμενικής μας μονοκρατορίας, τότε που ζούσαμε σε έναν δικό μας κόσμο, σε έναν κόσμο διώμοτο* με υποσχέσεις ζωής, με υποσχέσεις ζωής που φάνηκαν αδύνατες να ζήσουν, παρά μόνο δυνήθησαν και ανδρώθηκαν και εναβρύνονταν πως τάχα ζουν επειδή δε μπόρεσαν να υπάρξουν. Και εξομιλέω μετά των ανόμων της αρεσκείας μου και εξοίχομαι άγοος*, καθώς «πάντα τέφρα, πάντα σκιά».

Πάντοτε έγραφα καλύτερα όταν σε έφερνα στη σκέψη μου. Ενθυμούμενος τις έναστρες ουρανοστόλιστες βραδιές, εκείνα τα βράδια που η οσμή της αγαπητικής σύμπνοιας δε χωρούσε, θαρρώ δεν ήθελε να χωρέσει σε μόνο δύο καρδιές και διέραττε τα όρια του χρόνου και μας ταξίδευε ωσάν «άβουλα παιδιά», και μας ταξίδευε και μας ταξίδευε. Τότε σε αγάπησα, τότε που αφέθηκα στην

ολότητα του συγκεκρισικού «γίγνεσθαι» του νοός σου, ως η ενάλλαγή των συναισθημάτων μου άχρωμη πια και χρονοβόρα, ανούσια πια και αβαθής και αδώμητος. Θυμάσαι τότε; Όμορφα περασμένα χρόνια που έμαθα να αγαπώ, **έμαθα να υπάρχω μαζί σου, να θρώσκω, να σκέπτομαι, να ζω!**

Πάντοτε έγγραφα, μα τώρα διαβάζω τα γραφόμενά μου και συμπληρώνω το τέλος τους. Τι και αν δεν τα διάβασες ποτέ! **Πάντοτε έγγραφα, ξέρω, πάντοτε μάθαινες, πάντοτε διάβαζες το τέλος των γραπτών μου!** Τώρα ωσάν άλλος Χάϊντεγγερ συνήθισα την απουσία σου, αγάπησα την άμορφη σιωπή σου και όπου «ολότητα» το «Sein»[Είναι] έγγραφα, και όπου «υποκείμενο» έγγραφα «Dasein» [Είναι - εκεί]. Και όπου πράξη έγγραφα «Zuhandenheit» και όπου όνειρο «fausseconscience» [πλανημένη συνείδηση]. **Τότε σε αγάπησα** και άφησα να με κυριεύσει η ουτοπική μορφή της υπέρβασης στην αφηρημένη μονομέρεια, ξέρεις, τότε που πίστευα στην υπερκένωση των άμοιρων βουλευτικών μου επιθυμιών, τότε που άδοτος και πλημμελής **αποζητούσα τη ζέση και το άγγιγμα των νοερών σου ενορμήσεων.**

Τώρα πια σκαρδαμύσσω* και αδημονώ, αγωνιώ μήπως πάψω να ονειρεύομαι, μήπως αρκεσθώ στην άγραν* του ονείρου και εξαπατηθώ και πάλιν τα χάλαρα εμφανισθούν εμπρός μου. «Φωνές από την πέτρα από τον ύπνο, βαθύτερες εδώ που ο κόσμος σκοτεινιάζει. Μνήμη του μόχθου ριζωμένη στο ρυθμό που χτύπησε τη γης με πόδια λησμονημένα. Σώματα βυθισμένα στα θεμέλια του άλλου καιρού, γυμνά. Μάτια προσηλωμένα, σ' ένα σημάδι που όσο κι αν θέλεις δεν το ξεχωρίζεις. Η ψυχή που μάχεται για να γίνει ψυχή σου»[T.S. Eliot, Έρημη Χώρα].

Πάντοτε έγγραφα όταν σε έφερνα στη σκέψη μου, μα τώρα πια δεν καταδέχομαι να γράψω. Που καιρός πια, που διάθεση για σκέψη! Γιατί μια φορά αγάπησα και από τότε, δεν καταδέχομαι πάλι να αγαπήσω.

[Από το ιστολόγιο του Δημητρίου Π. Λυκούδη, Θεολογικό Σπουδαστήριο...](#)

★Σημειώσεις **A.επA.:**

*έξηβος = αυτός που πέρασε την ηλικία του εφήβου.

*δνόφος = βαθύ σκοτάδι

*διώμοτος = αυτός που ανέλαβε με όρκο να κάνει κάτι, που δεσμεύεται με όρκο.

*άδραστος = αυτός που δεν δραπετεύει ή δεν προτίθεται να δραπετεύσει

*λοίσθος = έσχατος, τελευταίος, ύστατος. νεοελλ. φρ. «πνέει τα λοίσθια» βρίσκεται στα τελευταία του, εκπνέει, ψυχορραγεί

*ακήλητος, -ον (Α) [κηλῶ (-έω)]αυτός που δεν γοητεύεται εύκολα και συνεκδ.

αδυσώπητος, σκληρός, άσπλαχνος.

*ατρέκεια = αλήθεια, πραγματικότητα, βεβαιότητα

*έξοίχομαι = απομακρύνομαι.

*άγοος = αυτός που δεν θρηνηθήκε με γόους, άκλαυτος, αμοιρολόγητος.

*σκαρδαμύσσω = ανοιγοκλείνω τα βλέφαρα, βλεφαρίζω (λόγιο)

*άγραν = το κυνήγι (μεταφορικά) η επιδίωξη, η αναζήτηση

★**Σύντομο βιογραφικό του Δημήτρη Π. Λυκούδη**

Ο Δημήτριος Π. Λυκούδης γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε Θεολογία [τμήμα Θεολογίας] στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών και Φιλολογία [τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας] στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων. Έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στο τμήμα Κοινωνικής Θεολογίας του Ε.Κ.Π.Α. [Χριστιανική Αγωγή και Ποιμαντική] και ακολούθως στο τμήμα Θεολογίας [Δογματική]. Είναι υπ. Διδάκτορας του τμήματος Κοινωνικής Θεολογίας του Ε.Κ.Π.Α. στον τομέα της Ψυχολογίας της Θρησκείας.

Το ερευνητικό του έργο εστιάζει σε θέματα ποιμαντικά και δογματικά και σε ζητήματα που άπτονται της Ψυχολογίας της Θρησκείας. Προσκεκλημένος Ιερών Μητροπόλεων τόσο του κέντρου όσο και της επαρχίας, κηρύττει ορθόδοξο λόγο περιοδικά. Επιμελείται και παρουσιάζει εβδομαδιαίως ραδιοφωνικές εκκλησιαστικές εκπομπές [Ι.Μ. Χίου και Ι.Μ. Αιτωλίας και Ι.Μ. Χαλκίδος] και αρθρογραφεί σε εκκλησιαστικά και ιστορικό-φιλοσοφικά περιοδικά.

Ως κάτοχος διπλώματος Βυζαντινής Μουσικής [Ωδείο Αιγάλεω], διακονεί στο ιεροψαλτικό αναλόγιο σε δύο ενορίες [Ι.Μ. Πειραιώς και Ι.Μ. Νέας Σμύρνης] και συμμετέχει σε εκκλησιαστικές χορωδίες και συναυλίες [διακόνησε και ως κατηχητής ανωτέρου στην Ι.Μ. Πειραιώς από το 2003 έως το 2009]. Ομιλεί Αγγλικά, Ιταλικά, Γερμανικά, Ρωσικά και Ρουμάνικα.

Επιμέλεια: Σοφία Ντρέκου/Αέναη επ'Ανάσταση

Πηγή: sophia-siglitiki.blogspot.gr